Quelle: http://manuscripta.at/?ID=41057
Copyright: Melk, Benediktinerstift

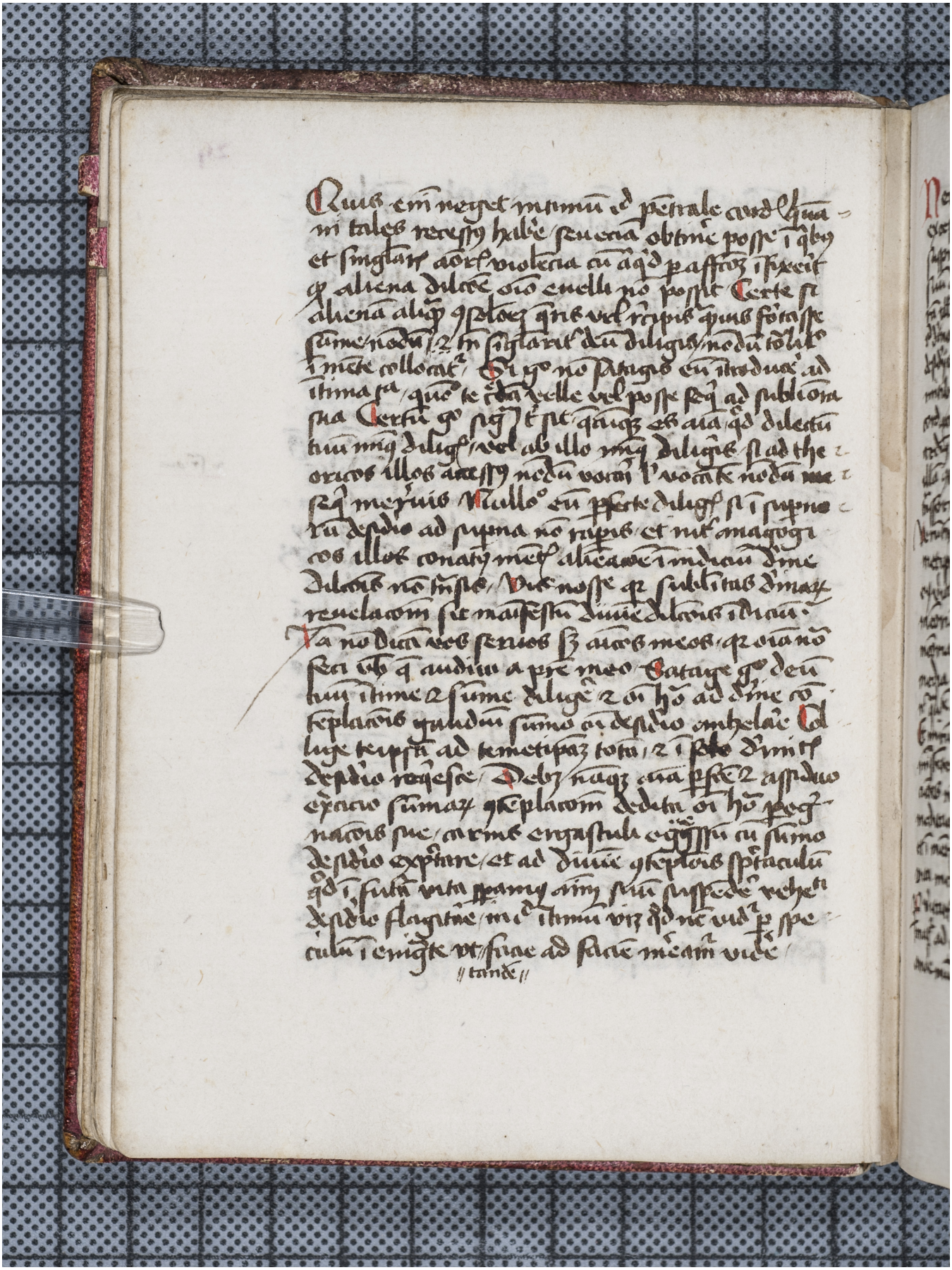

Quis enim negat minimum ad perfectam caritatem
in tales necessitatem habere, sed vera obtinere posse, in quibus
et singularis adest violentia cum aliquid patitur, in quibus
quia aliena dulcedo eius cuncta non posset. Certe si
aliena aliquid quod quis vel rapuit quasi fortasse
sumere nequit, et in singularitate diu diligit, nequit solute
in mente collocare. Hic igitur non patitur eum introducere ad
intima sua, quae se ipsum velle vel posse sibi ad sublimia
sua. Certe quod sibi est, quasi ab alia quod dilectum
tuum mihi diligo, vel ab illo mihi diligere, sed ad the
oricos illos accessit nequit verum. Propterea nequit me
sibi meritis. Nullo enim pacto diligere sit in superno
ru despicio ad superna non rapuit et nisi amaverit
eos illos conatus mihi alicuius in medium dum
dilectis non insit. Vide nosse quia subditus dum ma
renclarum sit manifestum dum clarus in medium.
Ita non dicam eos servos sed amicos meos, quia omnia non
feci ista quae audivi a patre meo. Satage igitur deum
in time et sume diligere et ho ad dum es
replacuis quidem sumo et despicio omnia. Ad
lugere respiri ad semetipsum totum, et in pro dimitt
despicio rejecte. Debet nam ita fieri et assidue
exercere summam quae placuit dedit et ho prog
nacuis sue, et cum erga stulti eggressu cum summo
despicio expiare, et ad diuc quae spectaculum
quod in fuit vitam semper aim sui suffecde rebelli
despicio flagitare, mihi itinera viz quo ne vidi spe
culum in eniqte vt fiat ad facie meam vide

// tande //